

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce **T. A.**, st. příslušnost Kazašská republika, adresa pro doručování: X, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2012 č.j. OAM-230/ZA-06-HA03-2010, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo vysloveno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. V žalobě především namítal, že správní orgán rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Namítal dále, že nebylo správně vyloženo ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce nemůže být nucen, aby konstruoval nové

důvody svých obav, bez vztahu k předchozím azylovým důvodům. Navrhoval proto zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.4.2012 žalobě nebyl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20.4.2012 uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Ze všech provedených důkazů vyplývá, že závěry, které žalovaný v rozhodnutí učinil, jsou správné a v souladu se zákonnými normami a vyplývá z nich rovněž, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Správní orgán posoudil, zda skutečnosti uvedené žadatelem v průběhu stávající procedury jsou shodné s těmi, pro které již žádal o poskytnutí mezinárodní ochrany v předchozím řízení a dospěl k závěru, že žadatel uvádí fakta v zásadě shodná s těmi, kvůli nimž vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany v minulosti. Otázka vycestování žalobce byla posouzena již v předešlém řízení a vzhledem k tomu, že dotýčný žádné nové skutečnosti či zjištění v průběhu stávajícího řízení neuvedl, žalovaný neměl povinnost toto znovu zkoumat.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 18.6.2010 podal v pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Učinil tak poté, co mu žalovaný svým rozhodnutím ze dne 31.5.2010 zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost současně prohlásil za nepřipustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu (proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze).

Z připojeného spisu Městského soudu v Praze bylo zjištěno, že rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 4Az 12/2010-27 ze dne 30.11.2010 byla jeho žaloba zamítnuta. Usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 9Azs 6/2011-68 ze dne 31.5.2011 byla kasační stížnost žalobce odmítnuta pro nepřijatelnost.

Ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, bylo zjištěno, že rozsudkem ze dne 26.1.2005 č.j. 54Az 1/2005-34 byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23.9.2005. Usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 9Azs 45/2007-98 ze dne 9.10.2007 byla kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku odmítnuta pro nepřijatelnost.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce svoji vlast opustil 18.5.2004. Hlásí se k sociální skupině Rusů, žijících na území Kazašské republiky. Podle jeho přesvědčení právě proto je ve své vlasti diskriminován a obává se, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo mučení a nelidské jednání. Obává se také, že v případě návratu do vlasti by mohl být uvězněn, když požádal o mezinárodní ochranu.

Dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Krajský soud konstatuje, že při vydávání napadeného rozhodnutí postupoval žalovaný v souladu s ust. § 25 písm. i/ zákona o azylu. Žalobce ve své opakované žádosti uvádí argumenty shodné s těmi, kvůli nimž vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany v minulosti. Vycestování žalobce bylo posouzeno již v předchozím řízení, a jelikož žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nebyla povinnost žalovaného tuto otázku znovu zkoumat. Správní řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo tedy správně zastaveno, když opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán se zabýval důvody, které žalobce uváděl pro udělení mezinárodní ochrany již v předchozích řízeních.

Jak již bylo konstatováno, první žádost o udělení azylu podal žalobce dne 1.10.2004 a o žádosti žalovaný rozhodl dne 23.9.2005 tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění neudělil a současně vyslovil, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. K žalobě podané žalobcem Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, rozhodnutím ze dne 26.1.2006, č.j. 54Az 1/2005-34 žalobu zamítnul a k podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v Brně svým usnesením ze dne 9.10.2007 č.j. 9Azs 45/2007-97 kasační stížnost odmítnul pro nepřijatelnost. Podruhé žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 27.5.2010. Žalovaný o žádosti rozhodl tak, že řízení zastavil dle § 25 i/ zákona o azylu. Městský soud v Praze rozhodoval o žalobě a tuto dne 30.11.2010 zamítnul a Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 31.5.2011 č.j. 9Azs 6/2011-68 opětovně kasační stížnost odmítnul pro nepřijatelnost.

Žalobce již ve dvou předcházejících řízeních o udělení azylu byl neúspěšný, přičemž obě rozhodnutí žalovaného byla soudy, a to včetně Nejvyššího správního soudu v Brně, vyhodnocena jako zákonná. Žalobce první žádost o udělení azylu podal dne 1.10.2004 a přesto, že jeho dosavadní pravomocně skončená řízení o udělení mezinárodní ochrany byla vůči němu negativní, nadále setrvává na území České republiky a svůj pobyt prodlužuje o stále se opakující procedury azylového řízení, z čehož je zjevné, že cílem je pouhá legalizace obytnosti na území České republiky. K tomu přitom azylová procedura a ani následný soudní přezkum neslouží.

Námítky žalobce nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž postupoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný o náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení

stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá
vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 31.7.2013

JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně